

NÄSTAN EN FAMILJ

Eva-Lena Bjarneborg

OrdKanalen

NÄSTAN EN FAMILJ

En roman av

Eva-Lena Bjarneborg

I detta smakprov kan du läsa prologen och korta utdrag ur kapitel med fokus på var och en av de tre huvudpersonerna.

Rubrikerna här ser inte ut som i den tryckta boken.

Eva-Lena Bjarneborg

Nästan en familj

ISBN 978-91-6392-131-5

© Eva-Lena Bjarneborg 2017

Omslagsbild: Catrin Welz-Stein

Omslag: Eva-Lena Bjarneborg

Sättning av inlaga: Tina Back, Nordlitt

Förlag: OrdKanalen, Göteborg (<http://www.ordkanalen.com>)

Första upplagan, 2017

Tryckt hos Bulls Graphics, Halmstad

Prolog

Tänk att han satt här, den lille pojken, som om de alltid hade hört ihop. Hon sneglade på honom i smyg innan hon växlade ner, såg sig om och svängde ut i korsningen. Det kändes stort. Nästan för stort, hon hade svårt att avgöra om det här var en alltigenom bra idé.

”Mamma”, sa han långsamt, på en gång pipigt som krävande.

Så liten och ändå så kaxig. Hon anade i ögonvrån hur han hängde med huvudet och svalde känslan av obehag, precis som hon.

”Allt är bra.”

Hon gjorde sitt bästa för att låta lugn, men det dröjde inte länge förrän hon hörde en snyftning.

”Var är mamma?” fortsatte han.

Hon var ingen ond människa. Tvärtom, hon kände med pojken. När alla förstätt hur det hängde ihop skulle det bli bra. Bättre än bra. Ingen skulle kalla henne ond.

Smakprov med Jonas

De första månaderna hemma i Sverige gick fort. Visst saknade Jonas Bai Bang och dem han lärt känna där, men det var skönt att vara tillbaka och han trivdes med tempot på kontoret. Här handlade det om mindre projekt, de var enklare att planera och fick den tid som krävdes.

I Vietnam hade det sett annorlunda ut. När problem efter problem gjort att allt dragit ut på tiden, hade de blivit tvungna att förflytta redan utmattad och stressad personal till de mest utsatta områdena som krävde mer resurser. Stämningen blev förstås sämre och många kände sig som slavarbetare. Ibland var det nära att han tappat hoppet, men så hade de till slut gått i mål och invigningen var nog en gripande upplevelse för alla inblandade. Men det återstod fortfarande en hel del när det gällde driftoptimering och förbättring av transporter och annan logistik, som hans gamla kollegor jobbade vidare med.

En känsla av tomhet drabbade honom när han tänkte på att tiden i Bai Bang var över. Det hade varit en speciell period, han hade lärt sig mycket och fått en ny syn på människan. När det varit som tuffast hade det vanliga filtret som han brukade betrakta världen genom fallit bort, och sådant som förut varit självklart och viktigt hade tappat i betydelse. Han hade insett att en hel del som verkade hända omkring honom bara var värderingar, föreställningar och förväntningar; mentala konstruktioner som var och en hade byggt upp av valfria tankemodeller. De hade jobbat tillsammans för att få ihop en gemensam sådan modell, men nu var det som om han kunde se rakt igenom både modellen och de verktyg och förutsättningar som utseende, kultur och miljö faktiskt var, och få kontakt med människorna bakom allt det där.

När han mötte någon på det planet, när han såg förbi det som filtret ville fånga in och göra viktigt, var det som om den han mötte

också släppte sitt filter. I sådana möten förenades deras medvetanden till ett och samma, och det var en fascinerande upplevelse.

Allt verkade ske automatiskt, bortom kontroll. Men han märkte att det var svårt att hålla sig i det här klara tillståndet hela tiden, han föll lätt tillbaka i mentala värderingar. Det fanns nog fler filter som han ännu inte kände till och som gärna ville dra för det första filtret igen. Hur som helst lärde han sig att det går att jobba effektivt under krävande förhållanden och med snäv tidplan utan att släpa runt på en massa tankebollrar.

Smakprov med Petra

Det var inte helt bekvämt att lämnas ensam med Lotta. Petra harklade sig och fäste blicken på en tavla på väggen, stirrade som om hon skulle lägga bud på den men utan att egentligen se något. Det enda som existerade var känslan av att Lotta såg rakt igenom henne, att alla svagheter glödde som ett norrsken fritt att skåda för vem som helst, men särskilt för någon som Lotta. Synsk och medial. Kan hon se vem jag är innerst inne? Det vibrerade i bröstet som om myror rörde sig där inne.

”Fina tavlor”, sa Lotta.

”Ja.”

En inramad svartvit krokiteckning hängde närmast Lotta, föreställande fem hastigt avbildade personer som hoppade i vattnet från en brygga. På andra väggen hängde en långsmal målning med friskt gröna grästuvor och vit sand. Den kändes somrig. Petra sjönk in i motivet och glömde tänka på vad Lotta kanske tänkte på. Det fick henne att slappna av.

”Har du varit medium länge?” frågade hon efter en stund.

”Tjugo år, kanske.”

”Oj, det var länge.”

”Kanske det. Men inte hela tiden, ibland har jag inte hunnit med det alls.”

”Vad då, har du haft två jobb?”

”Jag jobbar bara som medium då och då. Men som säljchef hade jag fullspäckat schema och knappt någon tid över. Nu är det mer balanserat. Jag jobbar mindre och är hellre ute i naturen. Eller hjälper någon som Isabella.” Hon svepte med handen mot köket och log.

Petra nickade. ”Aha. Är du fortfarande chef?”

”Nej, nu jobbar jag med annat.”

I tystnaden som följde samlade Petra mod. Hon tänkte inte fråga mer om hennes andra jobb, som hon verkade undvika att prata om, men ville gärna veta mer om det som hon tyckte var allra läskigast med någon som Lotta.

”Ser du rakt igenom människor?” Idiot, det lät ju inte klokt! ”Jag menar...” Hon sökte febrilt efter något som inte skulle låta som en anklagelse. ”...är man liksom genomskinlig för dig? Kan du se vad jag tänker?”

Innan Lotta hunnit svara, om hon alls tänkt göra det, ringde mobilen på nytt i Petras väska och hon flög upp med den i famnen.

”Ursäkta, jag måste...” Hon smet in i badrummet.

Smakprov med Nova

Nova Larsson öppnade fönstret på vid gavel och sträckte sig ut med hela överkroppen. Det var sista gången hon såg Morängatan ur det här perspektivet men hon skulle inte sakna det, utsikten mot äldreboendet hade alltid gjort henne illa till mods. Gamlingarna som strävsamt drog fram över trottoaren och alla fotriktiga skor, käppar och hjälpmedel gav en ständig påminnelse om människans förgänglighet och skavsår i själen. Att hon dessutom börjat jobba i hemtjänsten var väl ödets ironi. För Nova hade det varit höst sedan länge. Att våren svepte sin magiska kvast över gatan och fyllde träden med nya löv för varje dag som gick var inget hon lagt märke till förrän nu. Hennes liv liknade mest ett nedlagt industriområde. Hon var så van vid det att alla tårar hon fällt på sistone hade blivit en tröst. Det fanns trots allt något levande inom henne, inte bara ett hjärtlöst hjärta som gjorde sin plikt.

Hon sög på cigaretten och släppte ut en blek rökslinga över fasaden. Konstig smak på den här sorten. De hade haft slut på Prince i kvartersbutikerna och eftersom hon inte orkat handla på annat håll hade hon köpt ett paket Right. Som att röka en sida ur Göteborgs-Posten.

Ett fönster snett nedanför drogs igen med en smäll och fick henne att tänka på surtanten som gnällt på henne när hon lekt i trapphuset, för att nästa gång komma ut med bulle och mjölk. Några dagar senare kunde hon gnälla på henne igen. Levde hon fortfarande? Hon hade alltid sett grinig ut, man visste inte om det skulle bli bulle eller gnäll när hon kom ut i tofflor och papiljotter för att slänga sopor eller putsa fönstret i trappen. Som barn hade Nova ofta suttit utanför hennes dörr och låtit sina dockor gräla med varandra, särskilt när det varit mycket folk här hemma. Shit, vad det var längesedan nu. Om hon varit runt sex år då, så var det trettio år sedan. Ändå mindes

hon det som i går; hennes råttfärgade kortklippta hår och de små oregelbundna tänderna i underkäken som guppat i takt när hon sagt att barn ska uppfostras. Varför ser man förresten underkåkens tänder hos vissa men hos inte andra? Det finns ju ingen som har ögonlocken under ögonen istället för över.

I centrum av berättelsen står Petra, Jonas och Nova, vars öden möts i Göteborg.

Petra kallar sig evighetssingel och är rädd att komma för nära män som hon dejtar. Men mest skrämmande är den genomskinlige mannen i hennes fätölj.

Jonas är nybliven tvillingpappa och odlar livsfilosofiska tankar – tills en omskakande händelse förändrar tillvaron helt.

Sedan Nova var liten kan hon likt en hare lystra efter faror. Men faror kan närma sig ljudlöst. När hon råkar avslöja en hemlighet öppnas nya perspektiv.

“Nästan en familj” är en relations- och utvecklingsroman med psykologiskt djup och övernaturliga inslag.

Omslag: Catrin Welz-Stein

OrdKanalen

ISBN 978-916392131-5

9 789163 921315